Око

СРБИЈА ИЗМЕЂУ „ПОТПУНОГ ДЕМОГРАФСКОГ СЛОМА” И „ОДЛУЧНОГ СТУПАЊА НА ПУТ ВЕЛИКОГ ПРЕОКРЕТА”

Ђаво однео шалу

Да ли ће ова држава предузети нешто поводом чињенице да се Србија сваке године смањује за један град од 20.000 становника, или да у њој сваке године званично бива убијено, у пренаталном стадијуму, 220.000 Срба (што за пет година износи 1.100.000 и страшније је од учинка у Јасеновцу)!? Какве би поуке из ових бројки могли извући српски непријатељи и да ли ће то учинити? Има ли на политичкој сцени још некога способног да схвати да ово није предизборно него судбинско питање?

Пише: Богдан Десница

Да политички врх Шиптара на Космету располаже интелигенцијом и далековидошћу који су изнад клановско-мафијашког и изнад психологије приученог башибозука, донео би одлуку о прихватању формалног останка у Србији! Наравно, учинио би то уз много нећкања и затезања, приказујући ствар као чињење колосалне жртве коју би „међународна заједница" требало да препозна и настави жестоко да награђује.

Не, не шалимо се и не дангубимо пројектујући новог Сејду Бајрамовића, или штогод слично. Нема се времена за то, ђаво је већ однео шалу. Реч је о томе да би таква одлука, на жалост, била стратешки троструко мудра за саме Шиптаре.

Прво, стање привреде, друштва и управе на Космету под шиптарском влашћу показује — баш као и у њиховој матичној држави Албанији — да су они у овој историјској фази недовољно способни да поставе било који модерни систем и управљају њиме, осим организације засноване на мафијашким принципима и пуке биолошке репродукције. То их чини погодним инструментом за субверзију, сервисирање потреба окупационе власти и ратове ниског интензитета у рукама светских или континенталних сила. Али, видимо то свакодневно, не чини их квалификованим у организовању — на пример — управе, безбедности, јавних служби, саобраћаја или производње струје, иако су као амерички ратни плен наследили значајне ресурсе и логистику за све то. Према томе, представљајући своје пристајање на формални и практично безначајни останак у Србији, они би још дуго могли „с пуним правом" да захтевају организациону и финансијску помоћ од „међународне заједнице", пре свега ЕУ, али и да одложе одлучније сузбијање у Европи своје најзначајније привредне гране: трговине дрогом, оружјем и белим робљем, као и бављење другим врстама организованог криминала. Сваки удар на њихову злокобну хоботницу која широм континента сатире младост Европе и разара европска друштва био би представљан као „дискриминаторни рат против шиптарске дијаспоре" и „незахвалност за шиптарску жртву за Велики Компромис на Косову". Или би била пласирана флоскула да „међународна заједница наставља Милошевићеву политику".

Друго, држава Србија, добивши тобоже Велики Уступак, била би принуђена да системски уреди и законски пропише потпуно сулуди велики буџетски одлив у „развој своје јужне покрајине", заправо пунећи џепове својих вишевековних окорелих непријатеља. Такође, од Србије би било тражено да организује на Космету све оно што сами Шиптари не умеју, и да све то ради без икаквих реалних ингеренција и гаранција за будућност. Разуме се, све време би била под паском да ли то и како чини. У томе би, за ситни хонорар или као бесплатни корисни идиоти, важну улогу одрадили они који већ двадесет година одрађују све антисрпске улоге у Србији. Пример који ћемо изложити

добро показује на какве размере српског унутарњег цинизма, или бешчашћа, или малоумности може у овом случају рачунати шиптарски врх на Космету. Током недавног гостовања доскорашњег министра финансија Млађана Динкића у риалити шоуу „Парламент” ТВ Б92, један инструисани „представник јавног мњења” поставио је екс-министру следеће питање:

„Из Националног инвестиционог плана Србија је издвојила 36 милиона евра за Косово и Метохију, али искључиво за пројекте у срединама где Срби чине већину. Питам Вас: како мислите да убедите грађане албанске националности да Србија не води диксриминаторну политику према њима и да је Србија и њихова земља?!”

(Динкић му је, не излазећи из оквира своје политичке коректности, одлично одговорио. Али то није предмет којим се сада бавимо.)

Трећи разлог због којег би шиптарска одлука да остану у некој формалној али необавезујућој „заједници са Србијом” била за њих мудра — иначе разлог за Србе најважнији и најстрашнији — јесте егзактна процена да би за историјски кратко време могли да добију далеко више, чак и целу Србију! Та изузетно болна тачка кључни је наш мотив да изложимо и оне претходне.

Срби се несмањеним темпом ближе линији демографског слома! Сваке године Срба је у Србији мање за један град од 20.000 становника! Ужасни злочиначки режим Независне Државе Хрватске за четири године током Другог светског рата убио је у Јасеновцу 700.000 Срба, у мањој мери Јевреја и Рома; у модерној Србији, према званичним статистикама државних болница, сваке године организовано бива убијено, у пренаталном стадијуму, 220.000 Срба! У то нису урачунати они абортуси који се, без поуздане евиденције, обављају у великом броју приватних ординација, поликлиника и болница! Сваке се године Србија, дакле, лишава града од 220.000 становника! За пет година Србија остаје без 1.100.000 деце! Милион и сто хиљада! Према постојећим трендовима, ако не дође до **хитног** и **радикалног** преокрета, Срби ће пре 2030. године постати национална мањина у Србији!

Дакле, шиптарски врх на Космету, доношењем одлуке какву смо споменули у првој реченици овог текста, отвара себи могућност да за двадесетак година, у међувремену се стављајући на чело „мањина које су постале већина”, преузме власт и загосподари целом Србијом! Демократски. Један човек, један глас. Могућности које би за њих из тога

проистицале могли бисмо излагати у недоглед, али су и овако сасвим јасне.

Да о овоме овако пишемо, можда и одвећ драстично, без икаквих умекшавања, не покреће нас идеја да постанемо политички саветници шиптарске куполе на Космету. Као српски медиј, као грађани Србије и као Срби, ми се заправо обраћамо сопственој држави, онима који је предводе или се грабе да дођу у ту позицију. Уместо наших речи обраћања, илустративније је, пренећемо делић писма које им је посредством „НАЦИЈЕ" Online упутила група читалаца са Универзитета у Крагујевцу:

„... Ало! Престаните да будете себичне свиње, алаве и корумпиране, дебелокошци који мисле само о сопственој стражњици и грцају у својим смрдљивим баналним калкулацијама. Да ли сте способни да барем наслутите размере своје одговорности? А своје глупости? Можете ли да схватите: и та ташта каљуга у којој се као прасци ваљате, то што зовете ‚политичка сцена', и сви ваши за ситнину купљени аналитичари и подрепаши, сви ваши милиони склоњени негде у иностранство или закопани под шљиву, и све провизије, криминално продате или тајно купљене фирме, све ваше виле и курвице, сво ваше јалово брбљање, заједно са свим унесрећеним људима и породицама широм Србије, заједно за изневереном прошлошћу и прокоцканом будућношћу — заједно — нестају у тамном бездану који се отвара под ногама нашег народа, под нашим ногама! Ако мислите да ћете се Ви сами извући, бедници, и да се то заувек дешава неком другом, знајте да се варате и да је већ одређена рука правде која ће — зарад одржања космичког поретка — стићи свакога од вас! Узмите дигитрон, сакријте се негде у својим луксузним ћумезима, израчунајте колико је деце у Србији могло бити срећно одгајено за новац који сте ви, ви лично, сваки од вас понаособ, украли! Колико је деце Србији ускратио сваки ситни шрафчић ваше машинерије! И каква би то земља младости, памети и лепоте била! Зар и вама, чак и вама, не би било боље у једној таквој земљи?! (...) Са једне судбинске станице у Србији управо креће последњи воз. Ако Србија због вас закасни на њега, знајте да ће сви ваши месеци бити црвени, не само октобар. И ваши зелембаћи постаће црвени..."

Писмо је оштро, али очигледно екстремно искрено и тачно.

Открива нам ватреност и младост пошиљалаца, али и суму бола и огорчења који су се накупили у души самосвесне Србије. Енергију праведног гнева.

Збиља, зона демографског слома, у коју смо увелико закорачили, питање је свих питања

у Србији. Не постоји важније национално питање. „Ако то не буде решено, све друго што можда решимо биће бесмислено.” Пронаталитетни пакет који је у име Владе Србије пре неколико дана изложио министар Слободан Лаловић су заправо прве озбиљне мере државе у овој области, налик на оне које је пролетос донео и у Думи изложио руски председник Владимир Путин. (Детаљније се о плану тих мера можете се обавестити на сајту Владе Србије.) Те мере, увезане у један озбиљан и оперативан систем, имају изгледа да дају конкретне ефекте и релативно брзе (колико је у овој осетљивој области брзина могућа).

Међутим, огромну сенку на све то баца чињеница да су министар Лаловић и Влада сачекали прве дане предизборне кампање да најаве и промовишу такав судбински важан пакет стратешких мера. Тако смо у ситуацији да толико важну стратегију државе политички раби и у предизборној пропаганди експлоатише Влада орочена на још месец и кусур дана, уз баналну и компромитујућу поруку у подтексту: „Дакле, ако мислите да се спасавамо, онда ми морамо добити још један мандат. Гласајте за нас!”

И кад бисмо хтели да априори верујемо у часност и добронамерност доносилаца пакета „пронаталитетних мера”, и да све остало припишемо коинциденцији и згуснутости збивања, ипак остаје питање: зашто то нисте учинили у првим, а не у последњим данима свог мандата, господо? Не, није могло бити ничега пречег, а новац који сте обезбедили сад могли сте, на потпуно исти начин, обезбедити и тад.

Али, добро, хајте да будемо позитивни: не губите време на објашњавања, почните да радите на овоме. Истог секунда! До последњег секунда! И, ако будете поново изабрани, од првог секунда! Један сат данас је једна деценија сутра. **<**